

Udkast til Pia Kjærsgaards årsmødetale

Det talte ord gælder!!

Så er vi til årsmøde i Herning igen. Jeg synes faktisk ikke, det er lang tid siden, vi var her sidst.

Årene flyver af sted.

Tænk en gang, at Dansk Folkeparti i år har eksisteret i 21 år.

I dag kan vist ingen forestille sig et Danmark uden Dansk Folkeparti. Jeg kan i hvert fald ikke...

Dansk Folkeparti er stadig et parti, der "deler vandene".

Selv om vi befinder os solidt i midten af dansk politik, vækker Dansk Folkeparti stadig stærke følelser hos mange.

Når vi udtaler os, bliver der lyttet.

Og sjældent udebliver reaktionerne. Debatten er hurtig i gang.

For nogle år siden talte nogle om "Politiken-fælden". Den handlede om, at aldrig så snart Dansk Folkeparti havde foreslået noget, så var dagbladet "Politiken" dagen efter ude med fordømmelser – og så var opmærksomheden sikret. Endda helt gratis.

Og "Politiken" røg i fælden gang på gang på gang.

Det samme gør andre medier. Ganske enkelt fordi de ikke alle har vænnet sig til Dansk Folkeparti.

Og det skal jeg komme tilbage til...

Mon ikke vi alle husker sidste folketingsvalg? Det er jo kun godt og vel et år siden.

Efter valget, og da resultatet var kendt, præsenterede DR seerne for et Danmarks-kort med store "gule" områder. Det var dér, hovedparten af Dansk Folkepartis vælgere havde hjemme.

Især Sydjylland og andre dele af det såkaldte "Udkantsdanmark", som det nedladende bliver kaldt i hovedstadens redaktionslokaler, var beboet af sære eksistenser, som for en dels vedkommende satte deres kryds ved Dansk Folkeparti.

På Nørrebro kunne de slet ikke forstå det. En smart pige på cykel sagde til DRs kamera, at det nok handlede om, at "derovre talte man ikke rigtigt med andre".

Den sydjyske regionalavis "JydskeVestkysten" svarede friskt igen ved at sende et reporterhold til København for at finde ud af, hvorfor de *derovre* havde stemt helt anderledes. Hvad kunne det være for mennesker?

Kender vi virkelig hinanden her i landet? Er det så galt, at vi ikke længere kan tale fornuftigt sammen?

For en måneds tid advarede jeg i et interview i Berlingske Tidende mod tabet af sammenhængskraft.

Jeg advarede mod den stigende afstand mellem elite og befolkning.

Jeg advarede mod den stigende afstand mellem hovedstad og provins, mellem de store byer og landet.

Danmark er et lille land. Vi har en lille befolkning. Afstandene er små.

Kort sagt har vi alle forudsætninger for at hænge sammen.

Alligevel er vi på vej væk fra hinanden.

Vi bliver splittede.

Vi lever i forskellige verdener.

Vi forstår ikke hinanden.

Jeg har været medlem af Folketinget siden 1984.

Jeg har fulgt udviklingen – og det er gået i den forkerte retning.

Men nu var der så lige et problem, efter at interviewet blev trykt:

Jeg er Folketingets formand. Jeg er selv en del af ”eliten”. Må jeg så overhovedet have en mening?

En del politikere og kommentatorer mente det ikke. Jeg fik læst og påskrevet.

Nogle mente endda, at jeg og Dansk Folkeparti har været med til at grave grøften...

Det er naturligvis det rene sludder. Men det harmonerer godt med de mange angreb, som lignende partier bliver udsat for i andre lande.

Heldigvis var ingen uenige i, at der ER et problem – og det er det vigtigste for mig. Det er *sagen*, der vigtig.

Den voksende kløft mellem elite og befolkning er ikke noget særligt dansk fænomen.

Vi ser det over hele Europa. Vi ser det, når befolkningerne skal stemme om EU-relaterede emner.

Sidste år stemte danskerne nej til at afskaffe retsforbeholdet, mens hollænderne stemte nej til en aftale om samarbejde med Ukraine.

Og et flertal af briterne valgte at stemme Storbritannien helt ud af EU.

Hvis det ikke er et vink med en vognstang, så ved jeg ikke, hvad er!

Fælles for afstemningerne var utilfredshed med EU. Utilfredshed med en fjern elite ude af trit med almindelige menneskers hverdag og bekymringer.

Det skal vi politikere da tage yderst alvorligt!! Ellers er vi ganske enkelt ikke vores opgave voksen!!

Og måske burde det også føre til selvransagelse i medierne. For har medierne ikke også et stort ansvar, når de konsekvent fremstiller provinsen som et mystisk sted beboet af mærkelige mennesker?

Eller når de taler nedladende om almindelige menneskers berettigede frygt for konsekvenserne af den store indvandring?

Politikere er bestemt gode til at skabe politikerlede selv. Ingen tvivl om det. Men medierne er alt for villige hjælpere!

Senest kom det frem i en avis, at asylpolitikken medvirker til at skabe splittelse.

Det kommer nok ikke som nogen stor overraskelse for de fleste af os. Splittelsen går på kryds og tværs – ja, selv familier kan blive splittet af uenigheden om indvandringen.

Da landet blev totalt overrumplet sidste år med folkevandring på motorvejene, var konsekvensen ikke alene en ukontrolleret masseindvandring.

Nej, det medførte yderligere splittelse. Vi oplevede, hvordan nogle borgere – af ”hertets godhed” – valgte at tage loven i egen hånd og agere menneskesmuglere (det var før svenskerne overgav sig og indførte ID-kontrol)

De dannede ”venligboerne”, og på Facebook viste de hele nationen, hvor gode og velmenende, de var.

På den anden side voksede frustrationerne ude i de små samfund, ude i kommunerne, som skulle bære de store udgifter til integration – og hvor de mange flygtninge pludselig blev en meget synlig del af lokalsamfundet.

Lokalt indså man hurtigt, at det kommer til at koste. At kommunerne må prioritere. At udgifterne til flygtninge og migranter naturligvis vil ramme velfærden for egne borgere.

En vigtig pointe er igen, at flygtninge forstærker skellene i befolkningen.

Samtidig har undersøgelser fra blandt andet USA vist, at jo mere multikulturelt et samfund bliver, jo mere forsvinder tilliden mellem mennesker – også mellem de ”indfødte”.

Indvandringen har en pris. Foruden splittelse koster indvandringen også i form af manglende tillid.

Det danske velfærdssamfund bygger netop på denne tillid. Tillid er en af de vigtigste byggesten i velfærdssamfundets fundament.

Det er gensidig tillid, som skaber viljen til at betale en høj skat. Den vilje har vi, fordi vi går ud fra, at naboen tænker nogenlunde som os selv.

Det er gensidig tillid, som gør, at vi respekterer myndighederne og regner med, at politiet rykker ud, når vi har brug for det.

Der findes masser af samfund uden denne tillid.

Tag f.eks. landene i den tredje verden, hvor der hersker kaos.

Hvor den ”stærkes ret” gælder på bekostning af de svage.

Hvor myndighederne er korrupte, og hvor de rige må søge tilflugt i lukkede byområder omgivet af overvågningskameraer, vagter og høje mure.

Under OL stiftede vi bekendtskab med, at det er sådanne forhold, der råder i et land som Brasilien.

Flere har peget på, at et land som Sverige kan blive et af de første europæiske lande, som bevæger sig i denne retning.

Mere end 160.000 indvandrere modtog Sverige alene sidste år. Det siger sig selv, at det er en kolossal udfordring for velfærden og for sammenhængskraften i befolkningen.

Ghettoerne skyder op som paddehatte. Skyderier hører til dagens orden i de store svenske byer, og afbrændinger af biler finder sted hver eneste nat i vores naboland – og desværre senest også her i Danmark. Det er grotesk ud over alle grænser. Det er en skændsel!!

I Sverige er splittelsen enorm. Eliten nægter ganske enkelt at anerkende befolkningens bekymringer. Og de svenske medier nægter at berette om dem.

Det samme forhold gælder i Tyskland, hvor Kansler Merkel slog ud med armene og erklærede, at ”det klarer vi”. Hun glemte bare lige at spørge tyskerne. Og hun glemte at spørge danskerne og svenskerne og de øvrige naboer.

...

Men den stigende kløft i befolkningen handler jo om meget andet end flygtninge og indvandring. Den handler også om den økonomiske og ressourcemæssige skævvridning af landet.

Den handler om manglen på læger i provinsen.

Den handler om en alt for lang afstand til politi og domstole – at borgerne simpelthen ikke føler, at ”politiet har tid”.

Den handler om byer med tidligere traditioner for administration og uddannelsesinstitutioner, der i dag er afkroge i nye store kommuner – med et tab af identitet.

Den handler om fraflytning og tab af arbejdspladser i f.eks. fødevaresektoren.

Den handler om mangel på kulturelle tilbud og aktiviteter.

Og den handler om en ond spiral, som medierne desværre hellere end gerne medvirker til at forstærke.

Mon man på Lolland er specielt glad for serien ”På røven i Nakskov”? Er det god reklame for Lolland? Svaret giver vist sig selv.

Vi burde da i stedet tale provinsen ”op” – TV burde vise udsendelser, som understreger landets store regionale mangfoldighed.

Den mangfoldighed har vi nemlig også i Danmark – tænk bare på de mange forskellige dialekter, skikke og landskaber. Hvorfor skal det fejes ind under gulvtæppet og glemmes?

Mangfoldighed handler om meget andet – og mere - end indvandring.

...

Nu kunne vi så læne os passivt tilbage og konstatere, at ”skaden er sket”. Det er ”udviklingen”. Det er ”nødvendigt”.

Hvis det virkelig er politikernes eneste svar, så forstår jeg faktisk godt, at politikerleden er på fremmarch!

Politikeres opgave er at *handle*. At gøre en forskel for borgerne. At trække tingene i den rigtige retning.

Vi får ikke lappet Danmark sammen på et par dage. Vi får ikke helet sårene på en måned.

Det bliver et langt, sejt træk. Mange forskellige tiltag skal til.

Udflytningen af statslige arbejdspladser er et første skridt i den rigtige retning.

Job skaber liv.

Liv skaber samfund.

Protesten mod udflytningen af arbejdspladser har været massiv – ja, ofte hysterisk - i hovedstaden.

Vi har fået tudet ørerne fulde om, at det vil koste milliarder og medføre et kolossalt tab af viden.

Men det skal ikke få os til at ryste på hænderne.

”Udviklingen” er altså også noget, som VI bestemmer!

Og udflytningen af statslige arbejdspladser handler om, at vi påvirker udviklingen i en bestemt retning.

...

Jeg er glad for, at vi her i Danmark kan tale åbent om splittelsen i vores samfund – og jeg vil blæse på, om nogle mener, at jeg som repræsentant for ”eliten” skal forsyne mig selv med en mundkurv.

Hvis kritikernes synspunkt skulle føres til ende, ville det betyde, at ingen måtte udtale sig om noget som helst uden for deres egen lille verden.

Det skulle i så fald også betyde, at journalisterne ikke længere må have en mening om, hvad der sker i provinsen – og så vidt jeg ved, holder de sig bestemt ikke tilbage.

Hvad enten jeg er Folketingets formand eller politiker, er det naturligvis min *pligt* at tale om de problemer, som jeg oplever.

Dansk Folkeparti er et rummeligt parti!

Jeg er stolt af at sidde i en folketingsgruppe, som er den mest sammensatte og mangfoldige i hele Folketinget, når det kommer til de enkelte medlemmers uddannelse og erhverv.

Dansk Folkeparti viser, at det ikke hverken er jobbet eller den uddannelsesmæssige baggrund, en folketingsgruppe eller et parti kan måles på.

Det kan udelukkende måles på *politikken* og på *visionerne*. ”Mangfoldighed er styrke”. Det er næsten en klassisk floskel.

Men hos os er den virkelighed – og det er jeg meget stolt af.

Jeg er også stolt af at stå i denne sal og se tilbage på 21 gode år i Dansk Folkeparti.

Jeg er stolt af, at så mange har valgt at deltage i vores årsmøde, at så mange hver dag leverer en stor indsats for vores parti – hvad enten de er politikere eller yder en indsats i vores partiforeninger.

Når jeg ser ud på jer, så bliver jeg faktisk optimistisk – også på Danmarks vegne. For I viser, at det arbejde, som vi sidder med på Christiansborg, betaler sig. At det betaler sig at gøre en forskel – eller at give os støtte gennem et medlemskab.

Tak for den gode indsats og opbakning til jer alle. Tak for jeres gode humør og jeres engagement i Dansk Folkeparti.

Tak for ordet!